

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 567 • Miercuri 5 noiembrie 1958 • 8 pagini — 15 bani

**Trăiască
cea de-a 41-a aniversare
a Marii Revoluții
Socialiste din Octombrie!**

PE DRUMUL LUMINOS AL MARELUI OCTOMBRIE

Sărbătorim cu bucurie a 41-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Acum 41 de ani, la 25 octombrie (7 Noiembrie) 1917, proletariatul rus, organizat și însuflețit de eroicul său partid revoluționar, creat de Lenin, a dat asalt nu numai vestitului Palat de iarnă, nu numai coaliției burghezo-moșierești ruse, ci întregului sistem capitalist mondial. S-a deschis astfel o eră nouă în istorie, era eliberării omenirii muncitoare de sub jugul oricărei exploatare și asuprii.

De unde a pornit Puterea Sovietică și unde a ajuns? Bilanțul celor 41 de ani umple de bucurie și mândrie inimile oamenilor muncii din lumea întreagă, care iubesc pacea, libertatea, progresul și cultura.

Acum 41 de ani Rusia, ruina de război, înfometată, era una din cele mai înapoiate țări din lume din punct de vedere economic și cultural. Astăzi marea Uniune Sovietică este o putere economică de prim rang, cu o industrie în necontenită dezvoltare, cu o agricultură organizată în chip superior, care nu-și are egal în lume.

Datorită politicii înțelepte a P.C.U.S. de industrializare socialistă a țării, de dotare tehnică a agriculturii, datorită avântului necontenit al muncii întregului popor, agricultura sovietică a și ajuns să depășească în multe privințe producția celei mai mari țări capitaliste, S.U.A.

O dezvoltare nemaiîntâlnită în istoria omenirii a cunoscut viața culturală a popoarelor sovietice. Înălțarea încă de demult a analfabetismului, obligativitatea școlii de 7 ani iar în numeroase regiuni și a școlii medii, succesele uimitoare ale oamenilor de știință sovietici care au trecut la cucerirea Cosmosului, iată numai câteva înfăptuiri care decurg din izbîndirea Marelui Octombrie. Timpul, viața, au demonstrat în mod strălucit uriașa capacitate creatoare a maselor de oameni ai muncii eliberați de sub jugul exploatare și asuprii, care și-au luat soarta în propriile lor mâini.

acad. P. Constantinescu-Iași

(Continuare în pag. 2-a)

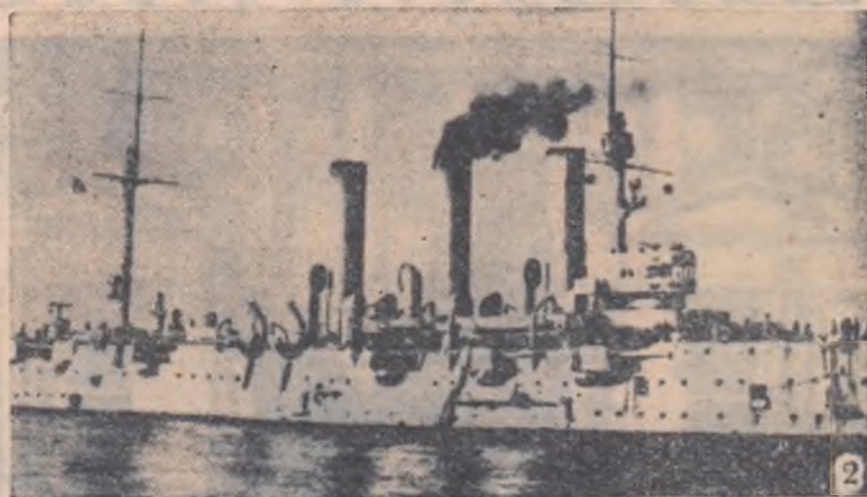
V. I. Lenin de vorbă cu ostașii gărzilor roșii, la Smolnî

Pictură de P. VASILIEV

IMAGINI DIN ZILELE MAREI REVOLUȚII SOCIALISTE

Din această colibă de la Razliv, lângă care a fost înălțat un monument de granit, Lenin a condus din ilegalitate lupta împotriva guvernului provizoriu burghez ai cărui copoi îl căutau pretutindeni. De aici,

Lenin a sosit la Smolnî în noaptea de 24 octombrie (6 noiembrie) 1917 luînd în mîinile sale conducerea directă a insurecției armate. (fotografia nr. 1). În zorii zilei următoare, la 25 octombrie (7 Noiembrie) 1917,

salvele crucișătorului „Aurora” au vestit întregii omeniri începutul unei ere noi: era Marii Revoluții Socialiste (fotografia nr. 2).

(Continuare în pag. 2)

Pe drumul luminos al Marelui Octombrie

(Urmare din pag. 1-a)

Lupta celorlalte popoare care pășesc azi pe drumul luminat de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie este mult mai ușoară, căci exemplul și experiența Uniunii Sovietice constituie pentru ele o călăuză sigură pe calea marilor izbînzii socialiste.

Astăzi socialismul a depășit frontiera unui singur stat, devenind un sistem mondial care se bucură de un uriaș prestigiu. Mai bine de o pătrime din suprafața globului pămîntesc este încălzită astăzi de soarele socialismului. Pe acest teritoriu trăiește 35 la sută din populația globului, aici se produce circa o treime din producția industrială mondială.

Între țările socialiste s-au stabilit relații strînse de colaborare și într-ajutorare frățească, bazate pe deplina egalitate de drepturi a țărilor mari și mici.

Poporul nostru este mîndru că face parte din marea familie a țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Urmind neabătut politica înțeleaptă a Partidului Muncitoresc Român, poporul nostru a obținut succese însemnate în opera de construire a socialismului. Marele ajutor economic acordat de Uniunea Sovietică și colaborarea cu toate țările socialiste frățești au contribuit în mare măsură la transformarea României dintr-o țară înapoiată, care se afla la cheremul imperialiștilor, într-o țară industrial-agrară înaintată, care pășește victorios pe drumul luminos al socialismului.

Colaborarea și într-ajutorarea tovarășească dintre țările socialiste cheazășiesc dezvoltarea lor tot mai puternică, izbînzile lor viitoare.

Într-una din cuvîntările sale, tovarășul N. S. Hrușciov arăta, pe bună dreptate, că în cadrul sistemului socialist mondial „toate țările se vor ridica la nivelul țărilor

înaintate, care, de asemenea, nu vor rămîne pe loc. Trebuie să intrăm cu toții împreună în lumea comunistă”.

Sărbătorind cea de-a 41-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, poporul nostru își afirmă cu tărie hotărîrea de a contribui cu toate puterile sale la întărirea continuă a forței și unității lagărului socialist, rezimul de nădejde al întregii omeniri muncitoare, care luptă pentru pace, progres și civilizație, pentru un viitor fericit.

Lingă colțul CASEI MELE

Lingă colțul casei mele
Între două mici vîlcele
Lingă riu-nspumegat
Sub stejar stufos și-nalț
Unde liniștea domnește
Un viteaz se odihnește
Și e! Colea se numește.
Astăzi, dacă stai și-ascuți
Ai s-auzi din virf de munți
Apa rîului vîind
Codru-n freamăt viu foșnind
Soarele arzînd văpaie
Și cum iarba se îndoie
Roua lacrimii și-arată
Pentru cel ce stă sub piatră:
Sovieticul soldat
Ce-a luptat aici în sat.

Lingă noi e îngropat
Nimenea nu l-a uitat
Și nimeni nu-l va uita
Cît codrii s-or legăna
Și în inimi va trăi
Cît soarele-o străluci.

Ieși, Coleo, nițel afară
Să vezi viața nouă-n țară;
Avem în gospodărie
Pline, vin și bogăție.
Vino, Coleo, să vezi frate,
Nu-i doar asta noutate
Să vezi cîte s-au schimbat
De cînd ne-am eliberat.
Avem școală nouă azi
Cu feciori ca niște brazi
Și cămîn, și dispensar,
Și bucate în hambar.
Ieri cînd soața-a dat născare
Feciorului meu cel mare
La făcut în grajd pe paie
Casta ne era odaie.
Cu cai stăteam în casă
Tot cu ei stăteam la masă.
Dar azi am un nepoțel

Dolofan și frumușel
Și s-a născut nu-n odaie
Ca tătine-su pe paie
Ci-n odaie luminoasă
La a nașterilor casă
Într-un loc cald și curat
Cu trei doctori lingă pat.

Scoală, Colea, că ți-oi spune
Cîte lucruri toate bune
De cînd mi-s în colectivă
Scăpat-am și de colibă.
Mi-am făcut frate Colea
Și o mîndră casă-a mea
Cum nici n-am visat cîndva,
Cînd dormeam în ișălău
Și-o duceam atît de greu.
Azi, un radio în casă
Îmi face viața frumoasă
Și-aș zburda de bucurie
Ca un cirilan pe cîmpie
Fiindcă mi-a fost dat și mie
Acuma la bătrînețe
Să văd zi fără tristețe.

Lingă colțul casei mele
Între două mici vîlcele
Unde liniștea domnește
Un viteaz se odihnește:
Sovieticul soldat
Ce-a luptat aici în sat
Lingă noi e îngropat
Nimenea nu l-a uitat
Și nimeni nu-l va uita
Cît codrii s-or legăna
Și în inimi va trăi
Cît soarele-o străluci.

Mihail Ecovoiu

profesor
comuna Șandra, regiunea
Timișoara

(Din materialele trimise în cadrul
concursului revistei „Albina”)

CINTECE DE VIAȚA NOUA

Satu' nostru-i mai bogat

Măi bădiță tîrnăvean
Fii om drept, nu fi viclean.
De vrei ca să-ți fiu soție
Hai aci-n gospodărie,
Că e mare și bogată
Bine-om duce-o viața toată.
— Mîndruțița mea lasleană
Tucu-ți ochii și-o sprinceană
Satul nostru-i mai frumos
Care vie pe din jos
Și satul nostru-i bogat
Că-i tot colectivizat.

(Auzită în gospodăria agri-
colă colectivă din comuna
Laslea)

Ca ea nu este alta

Frunză verde lămiște
Poartă Lenuța cosițe:
Și-n cosițe doi bujori
Ca să placă la feciori.
De-ar purta, de n-ar purta
Ca ea nu este alta
Și feciorii toți o vrea.
Cînd pornește ea tractorul
Mi s-aprinde-n suflet dorul
Să merg să-i ajut la plug
Să-avem în țară belșug.
Cînd tarlăua om găta
Dă-mi Lenuța gura ta
S-o sărute bădița.

(Auzită în gospodăria agri-
colă de sat Mediaș)

Culese de I. BRAGHEȘ
Orașul Stalin

De aici, de la Institutul Smolnî, unde seoseau neîn-
ceteb unități ale trupelor revoluționare și detașamente

de Gărzii roșii, statul major bolșevic al insurecției
armate transmitea ordinele de luptă (fotografia nr. 3).

Pe străzi, pichete ale Gărzii roșii)... (fotografia nr. 4)

LUMINA vine de la Răsărit

Am fost la Moscova de două ori, în ani diferiți și în anotimpuri diferite. O dată cu trenul, altă dată pe calea aerului. Parcă-l văd pe tovarășii mei de drum: printre ei, foarte mulți erau străini, din țări îndepărtate, așa încât — înainte de a-l întâlni eu în vagonul de dormit sau în cabina avionului — străbătuseră cale lungă, unii tăiaseră Europa de-a lungul, iar alții trecuseră peste mări și oceane. Și de cum am trecut hotarul Uniunii Sovietice, am văzut la toți o curiozitate copilărească: căutau să nu le scape nimic, nici o priveliște demnă de luat în seamă, nici o vorbă, nici un obicei, nici un gest al primitorilor gazde sovietice. Iar întrebări, cu duimul!

Mi s-a părut firesc să întâlnesc atîția străini pe căile ce dăceau spre Moscova, gândind desigur că în marea capitală ei se vor pierde, se vor amesteca în mulțimea de oameni. Dar' de unde! Abia aici, plimbându-mă prin Piața Roșie, urciad înspre gigantică Universitate „Lomonosov” de pe colinele lui Lenia, oprindu-mă în numeroasele palate de marmoră și cristal ce alcătuiesc vestita Expoziție Agricolă Unională, coborînd pe scările rulante în adîncul pămîntului, pentru a călători cu metroul, mă rog, peste tot și oriunde, m-a surprins marea număr de străini — din toate colțurile pămîntului — veniți să cunoască, să vadă, să admire și să înțeleagă viața primului stat din lume al muncitorilor și țăranilor. M-am întrebat cărui fapt i se datorește această necontenită scurgere spre Țara Socialismului a unor oameni atît de feluriti ca limbă, obiceiuri, în-deletniciri, credințe? Nu mi-a trebuit mult să înțeleg că asta izvoră din marea interes pe care-l stănesc astăzi, pe întreg pămîntul, viața, realizările, experiența oamenilor sovietici; din dragostea pe care oamenii cinstiți de pretutindeni o nutresc față de țara ce urcă acum treapta orînduirii comuniste.

In primul rînd, aici, pentru prima oară în istoria omenirii, a fost desființată robia capitalistă; pentru prima oară, oamenii au devenit liberi și stăpîni pe soarta lor — construindu-și, cu eroism și jertfe, o viață tot mai îmbelșugată. În al doilea rînd, pentru că oamenii sovietici au scăpat omenirea de fiara hitleristă care a scădat lumea în singe, pentru că oamenii sovietici au eliberat multe popoare de robia fascistă și le-au ajutat să-și clădească și în țara lor o rînduire lipsită de exploatare. Totodată, pentru că întreaga omenire iubitoare de pace vede în Uniunea Sovietică pe apărătorul cel mai de nădejde al păcii, forța care se ridică necontenit împotriva înarmărilor imperialiste împovărătoare, împotriva mame-vrelor celor ce încearcă să împingă omenirea într-un nou măcel, împotriva criminelor experiențe cu armele atomice. Iată, chiar în aceste zile în care sărbătorim 41 de ani de cînd lovitura de tun de pe crucișăto-

rul „Aurora” vestea începutul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, iar marele Lenin iscălea primul decret al Puterii Sovietice — Decretul Păcii, — glasul Țării Socialismului se face auzit cu tărie la conferința de la Geneva pentru încetarea imediată, generală și pe veci a experiențelor cu arma nucleară. Popoarele care au cunoscut urgia războiului, oamenii care au suferit și mai suferă încă de pe urma bombardamentului atomic, privesc de aceea cu deosebită speranță la acțiunile hotărîte ale Puterii Sovietice. Iată, dar, atîtea și atîtea temeuri ale dragostei și interesului cu care oamenii cinstiți de pretutindeni privesc înspre Moscova — devenită astăzi capitală a lumii.

Unul din aceste temeuri, afirmat atît de puternic, mai cu seamă în anul din urmă, este cel al superiorității sovietice pe tărîmul marilor realizări științifice, care deschid omenirii drumuri noi, nebănuite încă în deplina lor măreție. E un fapt obișnuit să deschizi în flecare zi ziarul și să aflu, în această privință, noi și noi izbîni minunate. Astfel, de mai bine de un an sateliții artificiali ai pămîntului — „sputnicii” — n-au părăsit cerul decît după ce și-au predat, unul celuilalt, ștabela înscodirii Cosmosului. Iar ca mîine vom deschide ziarul și vom afla cu îndreptățit interes și admirație că însuși omul s-a avîntat spre stele...

Efiresc, de aceea, că savanții din toate țările îl socotesc pe colegii lor sovietici drept cei dinții în multe ramuri ale științei. Și una dintre ele — cea mai însemnată pentru viața fericită a omenirii — este aceea a folosirii energiei atomice în scopuri pașnice, care va face din om un adevărat stăpîn al naturii, scoțîndu-l din truda de mil de ani a folosirii unor unelte primitive atît în industrie cît și în agricultură. Locul trudei cu brațele îl va lua, încetul cu încetul, munca intelectuală. Dar pentru aceasta e nevoie încă de multe cercetări științifice în această lume plină de taine și făgăduinți ale atomului. Omenirea datorează foarte mult, pe acest tărîm, învățaților sovietici, care au descoperit primii unele din tainele cheie ale acestei lumi.

Din ce în ce, privirile întregului glob se îndreaptă tot mai stăruitor și cu tot mai multă încredere spre țara unde se zidește astăzi comunismul, și ale cărui raze luminează mereu mai puternic continentul.

Iată de ce, vorbind despre rolul călăuzitor al Uniunii Sovietice, îți vin mereu în minte, de fiecare dată cu înțelesuri proaspete, cuvintele rostite cu ani în urmă de către marele nostru scriitor Mihail Sadoveanu: **Lumina vine de la Răsărit.**

Victor Vintu

Scrisoare

Din Bărăgan trimis-am o scrisoare
Din colectivă noastră-n sărbătoare —
Scrisoare simplă, caldă, aromată
Ca grîul copt, ca holda secerată.
Scriam în ea de multe ale noastre
De pe meleagul Dunării albastre;
Că ne-am unit, că mai luptăm într-una,
Ca să stărpim din holde mătrăguna;
Că ne-ă crescut ea plin de stele
Mănosul lan, cu spicele mai grele;
C-am smuls egor din vechi coclaur
Și ne-am sădit livadă ca de aur;
C-avem cirezi acum, și-avem stupină,
Cu-mbătătoare flori ca de lumină;
Și că visăm și-o vie roditoare
Și chiar un lac, cu trestii foșnitoare,
Cu pești și racl, cu apele bogate
Și cu scilpiri de nestemate...
Scriam de multe cite se-ntîmplară
În colectiva noastră, milionară,
Dar mai aprins, mai din adînc, scriam
De zilele, ce-acum, ne bat în geam.
Scriam că an de an, cînd mustul dă să cînte,
Nu-i un soroc mai cald să ne frămînte,
Ca-a lui Octombrie lună, cînd de jar,
Parcă sînt foile din calendar.
Bătrîni și tineri gînd frățesc trimit
Ca un talaz fierbinte-n Răsărit,
De unde zori sorbîrăm și putere,
Din neînfrînta vatră-a noii ere.

Mihail Cosma

An veșnic viu, 1917

Tu, an măreț, urcat-ai prin vremuri strălucirea
Și cerul nituit-ai cu steaua rubinie
Cu salvele-Aurorii ai spart nemărginirea
Și unei alte ere clădit-ai temelie.

Deasupra-ne și astăzi țînesc furtuni de soare
Cum pe atunci țîsniră furtuni însîngerate,
Cînd lumii-ai dat să soarbă din cupa-ți de dreptate
În care-o eră nouă fierbea clocotitoare.

Și-n noi tu picurat-ai virtutea și tîria,
Și ploile luminii în limpede suvoi,
Tu, simbol al luminii ce-ai înălțat Rusia
În veci vei arde-n flamuri și-n singele din noi.

A. I. Zăinescu

Întrearea Institutului Smolnii este străjuită de un alt pichet al Gărzii Roșii... (fotografia nr. 5).

marea sală a palatului se desfășoară lucrările unelor dintre primele ședințe ale Sovietului de deputați ai

muncitorilor și soldaților (fotografia nr. 6).

№ 208
Литва
27 октября 1917 г.

ИЗВѢСТІЯ
ЦЕНТРАЛЬНАГО ИСПОЛНИТЕЛЬНАГО КОМИТЕТА
И ПЕТРОГРАДСКАГО СОВѢТА
РАБОЧИХЪ И СОЛДАТСКИХЪ ДЕПУТАТОВЪ.

Адресъ: Петербургъ, Литейный каналъ, № 11. Телефонъ № 20-8.
Кладовыя: Петроградъ, Спасский Валунокъ, 2-й этажъ, номера № 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

Декретъ о мирѣ,
принятый единогласно на засѣданіи Все-
россійскаго Съѣзда Советовъ Рабочихъ,
Солдатскихъ и Крестьянскихъ Депутатовъ
26 октября 1917 г.

Рѣшено и постановлено: 1) объявить войну всемъ безразлично, кто объявилъ войну намъ, безъ различія классовъ, наций и религий; 2) объявить войну всемъ, кто не объявитъ войны намъ; 3) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 4) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 5) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 6) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 7) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 8) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 9) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 10) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 11) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 12) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 13) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 14) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 15) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 16) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 17) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 18) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 19) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 20) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 21) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 22) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 23) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 24) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 25) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 26) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 27) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 28) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 29) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 30) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 31) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 32) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 33) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 34) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 35) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 36) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 37) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 38) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 39) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 40) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 41) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 42) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 43) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 44) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 45) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 46) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 47) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 48) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 49) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 50) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 51) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 52) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 53) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 54) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 55) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 56) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 57) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 58) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 59) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 60) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 61) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 62) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 63) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 64) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 65) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 66) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 67) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 68) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 69) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 70) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 71) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 72) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 73) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 74) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 75) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 76) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 77) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 78) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 79) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 80) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 81) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 82) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 83) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 84) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 85) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 86) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 87) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 88) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 89) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 90) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 91) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 92) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 93) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 94) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 95) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 96) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 97) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 98) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 99) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма; 100) объявить войну всемъ, кто не откажется отъ империализма.

Primul Decret al Puterii Sovietice: **DECRETUL PACII**

CASA din pădurea de mesteceni

S trăbătam în tăcere o alec de meste-
ceni. În depărtare, printre crengile co-
pacilor, se zăresc coloanele albe ale
unui vechi conac rusesc. Este casa în a cărei
liniște binefăcătoare se retrăgea Lenin să
lucreze și-n care, doborât de boală, și-a trăit
ultimele zile ale vieții. Pășesc sfios, în rînd
cu ceilalți turiști.

La intrarea principală a muzeului, o fe-
meie cu o față energetică, luminată de doi
ochi mari și inteligenți, ne întimpină priete-
nește:

— A, rumîni?! Dobro pojalovati! Proșu!

Este ghidul muzeului. Intrăm. După cîțiva
pași, mă opresc. Privește în jur și nu-mi vine
să cred. O clipă mi-l închipui pe Lenin tre-
cînd dintr-o cameră-n alta; stînd la masa
de lucru și scriind; cerînd urgent Moscova
la telefon; mîngîindu-și nepoții... Aveva aud
ecoul pașilor lui și tresar din visare.

Intrăm într-o cameră nu prea mare. Aici
totul amintește de anii grei ai războiului ci-
vil, de zilele de entuziasm ce au urmat după
zdrobirea armatelor intervenționiste. Un afiș
realizat în linii simple, dar aspre, înfățișează
un proletar ce cheamă la luptă. „Cu ar-
mele în mînă noi am învins dușmanul! Cu
munca noastră vom dobîndi pîine! Toți la
muncă!”

Incepea marea și eroica bătălie pentru

de Haralamb Zîncă

cucerirea viitorului comunist. Aici, între zi-
darile acestei clădiri de la Gorki, Lenin a
elaborat tezele Congresului al IX-lea al
P.C.U.S., a elaborat vestitul plan GOELRO
de electrificare a Rusiei Sovietice.

Mă opresc în dreptul unei ferestre. În de-
părtare, dincolo de păduricea de mesteceni,
se zăresc, într-o aliniere perfectă, stîlpi uriași
sprijinind linii de înaltă tensiune. Stîlpii a-
ceștia ce trec prin fața casei lui Lenin, ca
apoi să se piardă în adîncul Rusiei, sînt o
mărturie vie a realizării grandiosului plan
de electrificare, elaborat de Lenin.

Tot aici, în zilele grele ale anului 1923,
deși grav bolnav, Lenin a elaborat planul
său cooperatist de atragere a țărănimii la o-
pera de construire a socialismului. Fiecare
manuscris amintește vizitatorului de munca
intensă, neobosită a aceluia care a condus
spre victorie Marea Revoluție Socialistă.

Intr-o sală, pe lîngă multe alte obiecte, se
păstrează și un aparat primitiv de proiecție.
În serile de spectacol, țărani din împrejurimi
 veneau în vizită la Lenin și se minunau ur-
mărind imaginile mișcătoare de pe ecran.
Apoi, după film, rămîneau la un pahar de

ceai întreținîndu-se cu Vladimir Ilici pînă
după miezul nopții.

Două scrisori îmi atrag luarea-aminte. Lec-
tura lor dezvăluie o dată mai mult dragos-
tea adîncă cu care oamenii muncii îl încon-
jurau pe Lenin, precum și binecunoscuta lui
modestie. Adresîndu-i lui Lenin un sa-
lut fierbinte, muncitorii din Stodolsk îl
vestesc că au hotărît să dea fabricii lor nu-
mele de „V. I. Lenin”. Cu acest prilej, ei
trimt lui Ilici în dar un costum de haine
dintr-un material țesut de mîinile lor, cu
urarea să-l poarte sănătos și cu asigurarea
că semnatarii scrisorii vor fi mereu alături
de marelor lor învățător și conducător.

Răspunsul, datînd din 8.XI.1923, este pe-
cît de scurt, pe atît de grăitor. Lenin le
mulțumește din suflet muncitorilor pentru
salutul și darul lor, dar le spune că nu lui
i se cuvîin darurile lor. În încheiere, Lenin
roagă ca acest „secret”, cum îl numește el,
să fie adus la cunoștința unui număr cît mai
mare de muncitori.

Trecem dintr-o cameră în alta. Fiecare fo-
tografie, fiecare document sînt pagini revolu-
ționare de luptă. Ele înfățișează, sub toate
aspectele, personalitatea marelui gînditor
marxist, legătura sa cu mișcarea muncito-
rească internațională.

În iarna anului 1924, proletarii de pe tot
cuprînsul globului au urmărit cu neliniște
evoluția bolii lui Vladimir Ilici. Mii și mii
de scrisori seoseau la Gorki din toate colțurile
lumii. Muncitorii englezi au trimis în dar la
Gorki un scaun special, pe roate, construit
de ei. Scaunul acesta, menit să ușureze
deplasările lui Lenin, putea fi împins,
dar în același timp, era prevăzută și cu un
mic motorăș care-l
transforma într-un au-
tovehicul.

După un timp, in-
trăm în camera unde
V. I. Lenin și-a trăit
ultimele clipe. Este o
cameră mică, modestă, dar luminoasă. Totul
amintește aici de o noapte grea.

Încet, cu pași solenni, părăsim încăperea.
Intrăm într-o sală mare, unde se păstrează
cîteva coroane de flori pe care, în vremea
aceea, țărani le depuseseră la catafalcul ma-
relui dispărut. Pe neașteptate, dorind parcă
să risipească tristețea care ne-a cuprîns îni-
mile, ghidul anunță:

— Acum, îl veți auzi pe Vladimir Ilici. —
Rămînem locului nemișcați: ghidul deschi-
de un aparat de radio. Deodată, în sală ră-
sună glasul viguros al lui Lenin și ne cutre-
murăm de emoție. Vorbește Lenin... Îl auzim
pe Lenin... Lenin n-a murit. Lenin trăiește...
se adresează Armatei Roșii. Îl ascult
și-l înțeleg. Sînt fericit că înțeleg limba rusă.
Înțeleg tot ceea ce spune Lenin. El îndeam-
nă muncitorii și țărani din rîndurile Arma-
tei Roșii să apere pînă la ultima lor picătură
de sînge cuceririle revoluționare ale lui Oc-
tombrie.

Da, Lenin trăiește. Cu acest sentiment pă-
răsim casa-muzeu. Lenin trăiește... Trăiește
în bătăile înflăcărâte ale inimilor noastre, în
faptele revoluționare ale partidelor comuniste
și muncitorești din lumea întreagă.

Șoferu

**Frag
lui S. K. Gh**

T ăranii din sat
l-au invitat od
cipe la festivite
centrale electrice, c
sate.

Era în 14 noiembrie
Nadejda Konstantino
unul din noi nu cunc
kolamsk, am oprit m
l-am întrebat pe ce d
pierre stătea un ostaș
l-a întrebat dacă știe
sul său afirmativ, l-a
du-i că la întoarcere
lamsk.

Ostașul, pe care-l
du-și seama din disc
adresase era Lenin,
ducă. Am plecat ma
Cînd am oprit m
rați din toate părțile
Lenin și Krupskiaia
trat într-o casă țărăn
Vladimir Ilici a dat
tre țărani a vrut să-
Vladimir Ilici nu l-a
— Nu, nu, lăsați,
Și-a scos paltonul
novna să facă acela
să discute cu țărani
A ascultat pe toat
întrebările oamenilor:
S-a servit o gustă
oole l-a oferit un pa
— Nu cumva are
Ilici.
— Nu, l-a răspuns
Vladimir Ilici a c
din pahar și a gus
ramilor de a servi r
foame, că a luat m
șino.

Pînă să înceapă r
l-a propus lui Vladi
nă cu țărani. Lenin
de lume, printre car
au vrut să-i dea la
pus. l-a chemat lîng
una și de alta. Cop
Vladimir Ilici a u
întîmă țărănilor pen
noștință victoria obi
lui Vramghel.

Neînfricatele detașamente revoluționare pornesc spre front, la luptă împotriva dușmanilor tinerei Puteri Sovietice (fotografia nr. 7). Luptînd pentru zdrobirea rebeliunii contrarevoluționare din fortăreața Kronstadt, ostașii roșii și-au dovedit o dată mai mult devotamentul nemărginit față de revoluție, față de partidul lui Lenin (fotografia nr. 8). Patrula de soldați roșii vegheau zi și noapte, gata să stîrpească orice uneltire a ultimelor rămășițe contrarevoluționare (fotografia nr. 9). Tînăra Țară Sovietică a pășit de îndată pe calea construcției plene a socialismului.

Lenin povestește

În cartea
„Ani cu Lenin“

Volokolamsk, Ilici să participe la o reuniune a unei comituri a două

Ilici, însoțit de Nadejda, merge la Kașino. Nici nu ajungând prin Volokolamsk din post și dintr-un ucâm. În apropierea Vladimir Ilici no. La răspunderea, spunându-i apoi în Voloko-

Semionov, din cauza că cel ce l-a însoțit se simțea rău și nu putea să se concentreze cu el.

Am fost înconjurat de o mulțime de oameni și au început să-mi vorbească după ei. Unul din paltonul, dar

Am vădit pe Ilici și pe Nadejda Konstantinovna la o masă

Am vădit pe Ilici, care a răspuns la întrebări.

Am vădit pe Ilici și pe Nadejda Konstantinovna în timpul vizitei la gospodăria agricolă.

Am vădit pe Ilici și pe Nadejda Konstantinovna în timpul vizitei la gospodăria agricolă.

Am vădit pe Ilici și pe Nadejda Konstantinovna în timpul vizitei la gospodăria agricolă.

Am vădit pe Ilici și pe Nadejda Konstantinovna în timpul vizitei la gospodăria agricolă.

Am vădit pe Ilici și pe Nadejda Konstantinovna în timpul vizitei la gospodăria agricolă.

9
10
i agriculturii. Spre sate agricole, care aveau me-
ndurile țăranilor munci-
tori cuvântul agrotehnicii înaintate. Una dintre
aceste caravane agricole este întâmpinată cu entu-
ziasm de țărani (fotografia nr. 10).

F. Feofanov, care-l fotografiase pe Lenin în mijlocul țăranilor și care asis-
tase și la miting, menționează, în a
mintirile sale, cuvintele rostite de
Lenin, pe care le-a reținut de atunci :

— Satul vostru, Kașino, pune în func-
țiune o centrală electrică. Nu este de
cît începutul. Cu timpul centralele elec-
trice nu vor mai fi răzlețe, ci vor îm-
pînzi toate regiunile țării. Noi vrem ca

lumina să pătrundă pretutindeni în republica noastră
Cuvîntarea lui Lenin a fost întâmpinată cu ovații
entuziaste.

La plecare, Lenin mi-a amintit de ostașul Semio-
nov. L-am găsit pe unde se afla, l-am luat în mașină
și l-am adus înapoi la Volokolamsk, după care am
plecat mai departe.

★

In 1921, într-o dimineață posomorită de octom-
brie, l-am condus pe Vladimir Ilici la stațiunea
experimentală Butirki, situată în apropierea
Moscovei; se adunaseră acolo o mulțime de oameni
veniți să asiste la experimentarea primului plug e-
lectric.

Sosirea lui Vladimir Ilici, însoțit de Nadejda Kon-
stantinovna, fu pentru toți o surpriză. Oamenii s-au
bucurat sincer și le-au făcut o primire foarte căldu-
roasă. Cum a sosit, Lenin s-a îndreptat spre locul
unde urma să aibă loc încercarea mașinii.

Tot timpul a urmărit cu atenție explicațiile și miș-
cările complicatului mecanism. A pus multe întrebări
și s-a interesat de particularitățile construcției
agregatului. Rezultatele nu l-au mulțumit însă : Lenin
și-a dat seama că această mașină scumpă nu dă o
arătură de calitate.

Intreaga asistență a fost surprinsă de cunoștințele
tehnice ale lui Vladimir Ilici.

— Arătați-mi gospodăria voastră, s-a adresat Le-
nin directorului stațiunii Butirki și, însoțit de un grup
de tovarăși, s-a îndreptat spre ferma de vite.

În timpul vizitei, Lenin și-a exprimat mulțumirea
pentru spiritul gospodăresc ce domnea pretutindeni :
ferma era foarte bine întreținută și strălucea de cu-
rățenie. Și mai mare i-a fost bucuria cînd a aflat că
laptele de bună calitate ce se produce se trimite la
creșe și case de naștere. Pe loc a tras concluzia : e
necesar să se creeze cît mai multe ferme suburbane.

Marele conducător s-a interesat de toate : cît lapte
se obține de la o vacă, cum sînt hrănite vitele, cum
este organizată munca, ce recolte obține stațiunea,
cum se face sortarea semințelor, care sînt condițiile
de muncă. Nimic n-a rămas în afara atenției sale.

La plecare, toată asistența, chiar și inventatorii
plugului electric, l-au mulțumit lui Lenin pentru ob-
servațiile și sfaturile sale prețioase. Vladimir Ilici s-a
apărat însă, spunînd :

— Lăsați astea, tovarăși, că doar n-oți fi vrînd să
spuneți că sînt specialist în materie. Ia, am venit și
eu așa, din curiozitate. Și nu regret că am venit
Gospodăria voastră mi-a plăcut foarte mult, vă mul-
țumesc!

Vladimir Ilici Lenin

Desen de P. VASILIEV

LENIN E CU NOI

de Demian Bednii

Da, rodul minților înalte
Nu doar o epocă e viu :
Prin generații, mereu alte,
Își poartă darul timpuriu.

Și darul minților trecute
Izvor e veșnicei puteri
Cuvîntul leninist, virtute,
Răsună astăzi ca și ieri.

Muncînd, știm : Lenin e cu noi !
Viteji, sub focul de oțel,
Purtăm prin lupte lîngă noi
Drapelul marilor eroi
Cu chipul leninist pe el !

În romînește de
GEO DUMITRESCU

Din ce în ce mai puține haturi

A fost toamnă lungă și bogată. Au cules oamenii recolte duble și chiar mai mult, la grâu, la porumb, la struguri, la pometuri. Mulți și-au făcut hambare și pătele noi să încapă bucatele. Numai că bogăția are și ea trepte. Nu se potrivește, de pildă, bogăția colectivistului cu cea a gospodărilor individuale sau chiar a întovărășitului. Fiecare treaptă corespunde unui anumit fel de muncă și organizare. V-am pofti să vă duceți, pentru a vă convinge, în comuna Frumușița din regiunea Galați. O să aflați un fapt plin de tîlc. Gospodăria colectivă de aici a scos în acest an peste 2.000 kg. de grâu la hectar. Și totuși, media producției pe gospodărie este de 1.600. Nu-i nici o greșală la mijloc. Cauza, iată-o. Văzînd că la colectivă treaba merge bine, în primăvara aceasta au intrat în gospodărie toți membrii întovărășirii agricole din comună, cu întreaga suprafață de teren. Numai că terenul lor era qata însămintat. La cules au ieșit de pe tarlalele, foste ale întovărășirii, mai puțin de 1.000 kg. de grâu la hectar, iar de pe cele ale colectivei, 2.000 și chiar peste. Au reieșit în mijlociu vreo 1.600 kg. Problema a fost trește dezbătută în adunarea generală. La sfîrșit părerea tuturor, spusă pe scurt, a fost: „În gospodăria colectivă se muncește mai bine și cîștigul e mult mai mare”. Am mai avea de adăugat că azi tot satul Frumușița e colectivizat, și nu e lucru de mirare.

Pe întreg cuprinsul țării ideea muncii în comun este în-sușită zi de zi de zeci și sute de țărani muncitori. În decurs de numai o săptămînă, adică de la 19 la 26 octombrie, în regiunea Hunedoara a fost cooperativizată o suprafață de 3.167 de hectare. În satul Biscaria, raionul Hunedoara, 94 de familii de țărani muncitori întovărășiți au inaugurat o gospodărie agricolă colectivă pe care au denumit-o, în semn de omagiu adus celei mai mari sărbători a omenirii muncitoare, „Octombrie Roșu”. A 99-a întovărășire din raionul Tășnad, regiunea Baia Mare, cea inaugurată duminică 26 octombrie în comuna Aciș, ca și prima întovărășire înființată în comuna Călinești-Vasilache din regiunea Suceava au primit numele de „7 Noiembrie”. Adîncă semnificație a faptului stă în aceea că în chiar ajunul unei astfel de zile țărani muncitori pășesc cu hotărîre pe noul drum de viață și muncă.

În tot timpul anului omul a chibzuit, a cîntărit o lună, două, și apoi a făcut pasul cel mare. Exemplul unora molipsește pe ceilalți după cum gospodăria colectivă în întregime ei influențează neîncetat masa țărănilor muncitori din satul respectiv și chiar din cele învecinate. În cursul lunii septembrie în gospodăriile colective din raionul Pecica, au intrat 204 familii. Luna următoare numărul familiilor nou înscrise era de 450. În această perioadă au fost colectivizate complet satele Munar, Șederhat, Variașul Mare și Variașul Mic.

— „Cele două întovărășiri agricole din comuna Dorobanțu, raionul Arad, s-au unit, făcînd una singură cu numele de „Înfrățirea”. — ne vestește corespondentul nostru Gh. Roșca. „Acum 303 familii muncesc peste 1.000 ha. Munca poate fi mai bine organizată și randamentul mai mare”.

De curînd colectivității din Șercaia, raionul Făgăraș, au adresat o scrisoare deschisă țărănilor muncitori din comună, chemîndu-i alături de ei:

„Mulți sintei vecini cu noi și ați văzut ce am adus acasă de la gospodărie pentru zilele-muncă făcute... Și după ce le amintesc de producția de grâu de 2.000 kg. la hectar, de cei 15 lei pe care îi vor lua pentru ziua-muncă, în afară de bucate, de felul chibzuit în care își rotunjesc an de an veniturile, ei adaugă la sfîrșit: „V-am vorbit despre toate acestea pentru a vă da și mai bine seama că venind alături de noi este numai spre binele vostru și al familiilor voastre”.

Ascultînd îndemnul și mai ales văzînd dovezile marilor foloase ale muncii laolaltă, țărani muncitori pășesc în număr tot mai mare pe drumul agriculturii socialiste. De la începutul acestui an pînă la 1 septembrie în regiunea Cluj numărul familiilor de colectivități s-a mărit cu peste 2.000. În regiunea Craiova cu aproape 3.500, în regiunea Iași cu 3.800, în regiunea Timișoara cu peste 6.000. S-au înființat, de asemenea, mii de întovărășiri agricole, zootehnice și pomicele, cooperative agricole de producție cu rentă.

În întreaga țară sectorul cooperatist din agricultură a crescut în acest răstimp cu peste 235.000 de familii și cu mai mult de 437.000 de hectare. Firește că trecerea fiecărei zile și a fiecărei săptămîni modifică neîncetat datele. Mereu alți și alți țărani muncitori pășesc cu hotărîre pe calea agriculturii socialiste, calea belșugului și a bunei stări.

V. Toso

Delegație de țărani muncitori din R.P.R., vizitînd Moscova (pictură).

ARĂTURI adînci

Un comunicat și o hartă publicată duminică trecută de ziarul nostru „Scnteia” m-au hotărît să scriu rîndurile de mai jos. E vorba de comunicatul care anunța că pînă la 30 octombrie în întreaga țară arăturile adînci de toamnă se făcuseră pe o suprafață de 1.743.000 hectare.

În unele regiuni cum sînt Pitești, Craiova, București și Regiunea Autonomă Maghiară arăturile adînci de toamnă fuseseră executate pe mai mult de jumătate din suprafața planificată.

Dacă ținem socoteală că arăturile adînci de toamnă asigură un spor simțitor al recoltei, fără să mai vorbim de faptul că uneori, primăvara, ploile, care se prelungesc pînă pe la începutul lui mai, ne întîrzie semănatul și deci pun în primejdie însăși recolta, ne dăm seama ce însemnătate uriașă are pentru întreaga țară, pentru fiecare gospodărie colectivă sau individuală această lucrare a pămîntului.

Dacă s-ar obține de pe fiecare hectar în urma acestei lucrări un spor numai de o sută de kilograme de boabe de porumb — să zicem, — asta ar însemna, pe cele două milioane și jumătate de hectare pe care mai trebuie să le arăm adînc, un spor total de 250.000.000 kg. porumb. Două zeci și cinci de mii de vagoane. V-ați gîndit vreo dată la o asemenea cifră? Ea reprezintă aproximativ

totalul producției de porumb din 1957 al regiunii Iași sau Suceava.

Ce ne împiedică să realizăm acest spor? Altădată ne plîngeam de vreme. Ba, că pămîntul e prea uscat, ba că plouă într-una. Vreme bună ca în toamna asta n-a mai fost de mult.

Ne mai trag înapoi obiceiurile proaste din trecut. Înțelepciunea populară ne-a învățat de mult „Să nu lăsăm pe miine ceea ce putem face azi”. Regiuni întregi ca Galații, Iași, Ploiești, Baia Mare și Timișoara sînt codașe. Cui folosește o asemenea lărgănară și rămînere în urmă? Numai dușmanilor. De aceea mi se pare că sarcina noastră a tuturor, a celor ce lucrăm cu mintea, dar și cu inima, pe tărîmul muncii culturale, profesori și învățători, ingineri agronomi, directori de cămine-culturale, bibliotecari sau mînații activiști amatori pe ogorul culturii poporului este să facem că în zilele ce urmează, această lucrare, de cea mai mare însemnătate la ora actuală în agricultură, să fie urgent îndeplinită. Fiecare cititor al Albiniei ar putea deveni un propagandist în sprijinul acestei idei.

C. Prisnea

adjunct al ministrului
Învățămîntului și Culturii

UNIȚI ÎN LUPTĂ PENTRU FERICIRE

Colindînd mai de mult prin Dobrogea, un țurc șchiop și-a săpat bordeiul pe malul Dunării, la vreo două poște mai jos de Hirșova. Așezării încheiate pe locul cu pricina i s-a dat numele de Topalu, ceea ce înseamnă „șchiopul”. De cînd se știu ei, locuitorii acestei comune au trăit din greu, ca argații ai bogătanilor.

Nicolae Gaidagiu, băiat orfan, slugărea la chiaburul Petrea Gadei. Țineau fetele chiaburului pe lingă casă o liotă de motani pe care îi hrăneau numai cu jumări de ouă. Veșnic flămînd, bietul Nicolae șterpelea uneori mîncarea din fărâșul cotoilor.

Ionică Dănilă a slugărit la chiaburul Stolca 19 ani. De fel din comuna Seimeni de pe celălalt țărm al Dunării, Ionică a fost adus în Topalu de maică-sa. Vădană cu șase copii, ea a trebuit să-l bage argat de mic copil.

„Ca pe copilul nostru o să-l ținem” — îi făgăduise chiaburul vădanei, cînd, cu sufletul sfîșiat, ea s-a despărțit de Ionică și s-a întors în Seimeni.

Într-o iarnă, cînd a venit sora lui Dănilă din Seimeni, l-a găsit pe frate-său tremurînd prin ogradă.

— Hai să intrăm „la tine”, Ionică...

Unde s-o ducă „la el”? A ținut-o în curte. Chiaburul plecase la o nuntă și încuiase toată casa.

Au trecut anii. Odată, prim 1947, Ionică a primit o scrisoare. Venise de departe, de la Moscova. L-o trimisese un frate de-al său, plecat prin grija partidului la studii în U.R.S.S.

„Tu Ionică, fă ce-oi face și scapă de chiabar. Du-te la sindicat și cere-ți drepturile” — îl sfătua frate-său.

Ionică s-a adresat sindicatului muncitorilor agricoli din Topalu. Președintele sindicatului nu era altul decît Nicolae Gaidagiu, fostul argat al chiaburilor Gadei și Croitoru. Argații au început să se miște. Și-au primit drepturile.

Cu timpul, pe adresa lui Ionică Dănilă, sosiră noi scrisori de la fratele său aflat la studii în Uniunea Sovietică. Erau scrisori lungi. Vorbeau despre avîntatele prefaceri ale satului sovietic.

„Îți scriu toate acestea, Ionică, cu credința că vei înțelege marile foloase ale gospodăririi în comun. Ești acum comunist. Sătuieste-te și cu ceilalți membri de partid. De la voi este de așteptat să vă hotărîți cei dintîi. Adunați-l în jurul vostru pe toți oamenii cîștiți și imoși din comună. Puneți-vă pămînturile laolaltă și porniți pe fîgașul gospodăriei colective”.

Țărani muncitori din Topalu citeau scrisorile primite de Dănilă. În grup, întocmai ca pe niște broșuri. La 25 martie 1951, 75 de familii, în frunte cu comunistii Nicolae Gaidagiu, Ionică Dănilă și Filipache Lazu, au alcătuit gospodăria colectivă „Secerătorul”.

Inventory colectivă: era pe atunci sărăcăcios: doi boi, zece cai, zece plușuri și 300 de hectare. Erau însă bogați în destoinicie și putere de muncă oamenii care puseseră temelii gospodăriei. Ținuseră doar cu palmele lor gospodăriile atîtor trîntori de chiaburi!

Acum, „Secerătorul” are 6.000 de oi, 3.000 de păsări, 200 de vaci, 350 de porci, grădina leucomicolă, vie, orezărie, piscicultură și peste 4.000 de hectare cu cereale. E o colectivă de trei ori milionară.

★

— S-a-ntors Gaidagiu! Vestea a răscolit toată comuna.

Președintele colectivei „Se-

cerătorul” se întorsese din Uniunea Sovietică. Fusese acolo într-o vizită de două săptămîni. Era primul om din Topalu care a văzut Kremlinul și Universitatea Lomonosov!

Ajunș acasă, s-a pomenit luat pe sus. L-au adus oamenii în mijlocul lor și l-au potopit cu întrebările.

Era într-una din zilele acestei toamne. Oamenii muncisera toată ziua. Acum, uitînd de oboseală îl ascultau pe Gaidagiu. Iar Gaidagiu, om pe al cărui grumaz a apăsat în trecut jugul chiaburesc, le povestea despre țara care l-a dat pe Lenin și care, prima în lume, a făcut să se împlinescă cuvîntul lui Lenin.

După această dintîi reverdere, Nicolae Gaidagiu și-a rînduit notele de călătorie, urmînd să-și dea întîlnire cu oamenii la căminul cultural. În ziua hotărîtă, sala a stat ticsită pînă noaptea tîrziu.

Președintele Gaidagiu e un povestitor neîntrecut. Cu talentul său de a istorisi viu și colorat, a făcut să se perinde prin fața ascultătorilor un noian de imagini de la Expoziția Agricolă Unională. Le-a vorbit apoi despre dezvoltarea în sovhozuri a unor ramuri ca avicultura, despre incubatoare cu o capacitate de 25.000 ouă pe care sovhoznicii le numesc „fabrici de scos ou”.

— O asemenea fabricuță ne va prinde bine și nouă, fiindcă pînă în 1960, potrivit planului, trebuie să avem 7.000 de păsări.

Mult i-a plăcut lui Nicolae Gaidagiu colhozul „V. I. Lenin” dintr-o comună situată în preajma Moscovei. Fondul de bază al colhozului depășește 9 milioane de ruble. Pentru transporturile mari, colhozul ține 35 de autocamioane și autocisterne. Producția zilnică de lapte pe cap de vacă mulgătoare este de 38—40 litri.

„Impresiile de călătorie” ale lui Nicolae Gaidagiu, fostul argat-cioban, se dovediră a fi de fapt o lecție practică, inspirată din bogata experiență colhoznică. Prin mijlocirea lui Nicolae Gaidagiu, colhoznicul din regiunea Moscova vorbea despre realizările sale colectivistului de pe malul dobrogean al Dunării.

O caldă atmosferă de apropiere și conlucrare se întronează pe nesimțite în sala căminului cultural: la masa de lucru, în ciuda depărtărilor, luaseră loc doi tovarăși, doi prieteni buni.

N. Cușea

Moscova azi. Vedere dinspre Kremlin

Știința în slujba omului

De câte ori aud de o nouă victorie a științei sovietice, în minte îmi apare fotografia care mi-l arată pe Vladimir Ilici Lenin discutând cu scriitorul englez H. G. Wells. Wells, care pe vremea aceea era socotit profetul burgheziei apusene, venise imediat după Marea Revoluție din Octombrie, să vadă și el ce era socialismul. Stînd de vorbă cu „proorocul” burgheziei, Lenin îi vorbește despre planul G.O.E.L.R.O. de electrificare a Rusiei. Wells nu era de loc un om prost, totuși n-a înțeles nimic. Întors în țara lui, el a scris despre planul „vizătorului de la Kremlin” ca despre o utopie.

Visul lui Lenin a fost îndeplinit încă înainte de al doilea război mondial, iar în 1957, U.R.S.S. producea cu peste o sută de ori mai multă energie electrică decît în 1913, pe timpul stăpînirii țariste. Preconizînd electrificarea, Lenin se gîndea la întărirea industriei grele și producătoare de mașini, la mecanizarea agriculturii socialiste, la întărirea și înflorirea Țării Sovietelor. Urmind indicațiile leniniste, partidul comunist și guvernul sovietic au acordat o mare grijă asigurării avîntului continuu al științei și tehnicii.

Tone de cerneală înveninată au irosit țările capitaliste ca să arate că în U.R.S.S. știința este o cenușăreasă și că, în comparație cu știința „liberei inițiative”, ea nu face două parale. Astăzi însă lucrurile s-au schimbat cu totul și iată că Nixon, vicepreședintele Statelor Unite, neînțelegînd să spunge împotriva Uniunii Sovietice, nu mai poate vorbi despre rămînerea științei sovietice la cînda civilizației, ci se întreabă cum ar putea s-o ajungă din urmă S.U.A.

Uniunea Sovietică a fost cea dintîi țară care a construit o centrală atomoelectrică, pusă în serviciul economiei. Ea a arătat astfel întregii omeniri drumul pe care-l are de urmat civilizația, căci între puterea aburului și energia electrică e un drum cu mult mai mic decît între aceasta din urmă și energia atomică.

De curînd a intrat în funcțiune primul agregat al atomo-centralei de 600.000 Kw, care pe lângă faptul că întrecă tot ce s-a făcut în alte țări, înseamnă mai mult de un sfert din puterea instalată a hidrocentralei de la Kuibîșev. Și asta nu e de cît începutul.

În U.R.S.S. se află cel mai mare sincrofa-zotron din lume de 10 miliarde de electronvolți, învîdiat de cele mai perfecționate institute de cercetări atomice din străinătate. În U.R.S.S. absolvă anual institutele superioare mai mulți studenți decît în S.U.A., Anglia, Republica Federală Germană, Franța și Italia luate la un loc. Datorită energiei atomice și substanțelor radioactive produse în U.R.S.S. sînt tămăduite tumorile canceroase, sînt studiate plantele, este pus în mișcare primul spărgător de gheață atomic „Lenin” care poate străbate luni și luni de zile ținuturile polare, fără să se alimenteze cu combustibil.

Este cu neputință să arăți în cîteva rînduri avîntul nemaipomenit pe care l-a luat știința în marea țară prietenă. Și uimirea apusului e cu atît mai grozavă cu cît minciunile lui din trecut fuseseră mai sfruntate. Domnul Churchill e speriat de numărul imens de ingineri și savanți sovietici. La expoziția internațională de la Bruxelles, vizitorii au fost cuceriiți de minunile văzute în pavilionul sovietic. Tot mai mult imperialiștii își dau seama că în ciuda furiei, a calomniei și urzelilor lor războinice economia sovietică a crescut ca un copac puternic și roditor și astăzi are ritmul de dezvoltare cel mai rapid din lume.

Așa se explică faptul cum de a putut știin-

ța sovietică să declanșeze în anii aceștia marea bătălie pentru dezlegarea celor mai mari taine ale universului. După întîietatea în stăpînirea pașnică a energiei atomice, iată că U.R.S.S. are întîietatea în stăpînirea pașnică a spațiului cosmic. Lansarea primului satelit artificial al pămîntului, apoi a celui de al doilea și în sfîrșit a celui de al treilea sputnic (mare cît toți ceilalți sateliți sovietici și americani laolaltă), reprezintă începutul erei cosmice, cînd omul va cerceta spațiul departe la zeci și sute de milioane de kilometri de planeta pe care s-a născut. Savanții sovietici nu sînt însă numai mari maeștri ai vitezelor cosmice. De curînd ei au reușit să producă și presiuni nemaipomenite: 5.000.000 de atmosfere. Dacă ne gîndim că în miezul pămîntului s-a calculat că există presiuni în jurul a 3.500.000 de atmosfere, ne putem da seama de însemnătatea acestui succes. Pe această cale, știința va fi în stare să „reproducă” în laborator starea materiei din interiorul globului terestru.

O altă uimătoare realizare a științei sovietice este obținerea unei temperaturi de cîteva milioane de grade. (La suprafața soarelui sînt 6.000 de grade). Această victorie este legată de cercetările fizicienilor sovietici în vederea domesticirii energiei termonucleare. Experiențele sînt deocamdată la începutul lor, dar chiar din rezultatele de pînă acum sîntem îndreptățiți să credem că în deceniile care vor urma omul va face un extraordinar pas înainte pe calea stăpînirii naturii. Într-adevăr, această energie termonucleară e atît de uriașă încît, în clipa în care o vom fi cucerit, ea ne va produce în finit mai mult decît am cheltuit noi cu dezlănțuirea ei. Pusă în slujba construcției pașnice, o asemenea energie poate da omenirii energie cît să-i ajungă pe milioane de ani.

Iată numai cîteva dintre minunatele perspective deschise pămîntenilor de lumina nemuritorului Octombrie.

Adrian Rogoz

Laureat al Premiului de Stat

U.R.S.S. în fruntea luptei pentru încetarea experiențelor nucleare

Începînd de la 31 octombrie se desfășoară la Geneva tratativele între reprezentanții guvernelor U.R.S.S., S.U.A. și Angliei în problema încetării experiențelor cu arma nucleară.

Încetarea experiențelor cu arma nucleară este o problemă care nu poate fi aminată cu niciun chip deoarece aceasta privește interesele vitale ale întregii omeniri. Din 1945 și pînă acum, pe întreg globul au fost efectuate cel puțin 200 de explozii experimentale nucleare, care au încărcat atmosfera cu substanțe ce periclitează sănătatea și viața oamenilor. Și acum mai mor în Japonia oameni care au fost atinși de radiațiile atomice încă în 1945. Ploile radioactive de pe urma experiențelor nucleare făcute în Oceanul Pacific de S.U.A. și Anglia au pricinuit mari pagube populației Japoniei. O parte din locuitorii insulelor Marshall din Oceanul Pacific a trebuit să fie evacuată, sute de persoane fiind contaminate.

În fruntea luptei pentru interzicerea armei nucleare și a experiențelor cu această armă stă Uniunea Sovietică. Încă din 1946, țara socialismului biruitor a fost primul stat care a cerut interzicerea necondiționată a armelor atomice. La propunerea U.R.S.S., Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat, în unanimitate, în 1946, o rezoluție privind reducerea generală a armamentului și interzicerea armelor atomice. An de an, U.R.S.S. a propus fără încetare, fie direct statelor care posedă arme nucleare, fie prin intermediul O.N.U., încetarea experiențelor și interzicerea armei nucleare.

U.R.S.S. în marea și nobila grijă pe care o are față de întreaga omenire, călăuzindu-se după năzuința de-a salva omenirea de primejdia unui război nuclear, a hotărît la 31 martie 1958 să înceteze în mod unilateral experiențele cu arma nucleară. Uniunea Sovietică a chemat în același timp S.U.A. și Anglia, care dețin, de asemenea, arma nucleară, să înceteze experiențele. Dar cele două state n-au fost călăuzite de aceeași atitudine nobilă față de destinele omenirii și au continuat, într-un ritm mai accentuat, experiențele. Astfel, S.U.A. au efectuat, după 31 martie a. c.

aproximativ 50 de explozii nucleare, iar pe poligoanele americane au început să fie făcute cîte 2-3 explozii nucleare pe zi. La fel, și Anglia a intensificat ritmul exploziilor nucleare.

În fața acestei situații, Uniunea Sovietică s-a văzut nevoită să reia experiențele cu arma nucleară, neputînd să admită ca interesele securității statului sovietic și ale cauzei păcii să fie prejudiciate. Totodată Uniunea Sovietică continuă și pe viitor să lupte cu aceeași hotărîre pentru încetarea imediată, prețutîndeni și pe vecie a experiențelor nucleare.

Sub presiunea opiniei publice mondiale, S.U.A. și Anglia au trebuit să răspundă pozitiv la propunerea Uniunii Sovietice de a se începe tratative în legătură cu încetarea experiențelor cu arma nucleară și instituirea unui control internațional. Dar cele două puteri occidentale încearcă pe toate căile să împiedice realizarea unui acord în această privință. În cadrul Comitetului Politic al O.N.U., delegații Washingtonului și Londrei au arătat că S.U.A. și Anglia sînt de acord cu o așa numită „suspendare” a exploziilor pe timp de un an.

Este de la sine înțeles că Uniunea Sovietică nu poate fi de acord cu o asemenea propunere de „suspendare” a experiențelor nucleare. Poziția fermă, de neabătut a U.R.S.S. sprijinită de peste 30 de reprezentanți ai unor țări din Europa, Asia, Africa, America Latină, ca și de sutele de milioane de oameni de pe întreg globul — este: încetarea imediată și pe veci a experiențelor cu arma nucleară. În declarația guvernului U.R.S.S. recent dată publicității se arată: Guvernul Uniunii Sovietice declară că dacă S.U.A. și Marea Britanie sînt gata să încheie acordul privind încetarea generală și pe veci a experiențelor nucleare, U.R.S.S. semnîndu-și chiar de pe acum, va înceta imediat împreună cu cele două puteri experiențele, neținînd seama nici de faptul că a efectuat mai puține explozii experimentale.

Alături de toate popoarele iubitoare de pace, poporul nostru cere ca tratativele începute la Geneva să ducă la rezultatele așteptate și dorite de întreaga omenire iubitoare de pace.

Vești din țările surori

Învățămîntul în comunele populare

În cadrul comunelor populare din R. P. Chineză tuturor cetățenilor li se crează condiții optime de învățatură. Aci se organizează o rețea completă de învățămînt, de la unități preșcolare și pînă la institutele de învățămînt superior. Astfel, în comuna populară Lopo din raionul Cueibin din regiunea autonomă Guansi-Ciuan (China de sud-vest), s-au organizat 22 de școli de toate gradele. La puțin timp

după înființarea acestor școli, a fost lichidat și analfabetismul din comună.

Universitatea comunei Lopo cuprinde secții de industrie, silvicultură, științele naturii, științe sociale și economice etc. De asemenea, au fost înființate o serie de școli medii tehnice de agricultură, medicină veterinară, contabilitate, școli fără frecvență etc. Membrii comunei populare urmează cursurile acestor școli după orele de producție.

Prosperitatea colectivizatorilor bulgari

An de an, colectivizatorii bulgari primesc sume tot mai mari la ziua-muncă. Astfel, dacă în 1953 ziua-muncă a fost plătită în medie, cu 10,41 leva, în 1957 ziua-muncă a fost socotită 17,47 leva. Cresc în același timp și veniturile colectivizatorilor. În anul trecut, fiecărui colectivizator îi reveneau anual 4.014 leva, față de 2.500, cît reveneau în

1953. Creșterea bunăstării colectivizatorilor bulgari se reflectă și prin marele număr de locuințe construite la sat: în cursul celui de al doilea plan cincinal țării bulgari au construit peste 62.000 de case noi. De asemenea, fiecare a patra familie de colectivizatori are aparat de radio.

Aspect de la fabrica de combine din Weimar (R. D. Germană)

Ei rîzînd s-au despărțit De trecutul obidit.

Ați șezut vreodată pe tron?
Eu am avut prilejul. Am stat
o vreme oarecare pe tronul im-
perial, fapt care m-a convins
că tronul e o mobilă cit se
poate de incomodă.

M-am pomenit față în față cu
acest important obiect de uz
casnic al țarilor, în cursul lu-
nii octombrie a anului 1917. În
noaptea spre 26 octombrie, am
luat parte la asaltul Palatului
de iarnă. În fruntea unor uni-
tați de marinari înarmați. Mai
întîi, am sărit grăajul înalt al
porții principale, pe urmă ne-am
îndreptat pașii către clădirea
palatului. Dar, trecînd pe lin-
gă un zid, în dosul căruia se
ascundeau mai mulți iuncheri și
cîteva fetișcane isterice din
„batalionul morții”. simții o lo-

O mobilă INCOMODĂ

de I. P. Varganov
participant
la asaltul Palatului de iarnă,
pensionar

vitură de măciucă, mingîn-
du-mi ceafa. Momentul era cit
se poate de nepotrivit pentru
mine. Am căzut leșinat. Peste
cîteva minute, m-am trezit, am
sărit în picioare și am dat nă-

vală spre palat, laolaltă cu cel-
lalți.

O durere crîncenă îmi cuprin-
sese însă întreg capul. „Trebuie
să mă odihnesc — gîndii. Dacă
nu-i un paț în apropiere, să
caut măcar un scaun...”. Mă
uit în jur, și văd chiar alături
un fotoliu așezat pe un fel de
ladă, acoperită toată cu pluș și
catifea. Ce era să fac? M-am
așezat în fotoliu, ca să-mi mai
treacă durerea.

Numaidecît, a început să se
adune lume în jurul meu. Au
venit marinarii.

— Hei, — strigă unul. E bine
pe tron?

— Unde? — zic.

— E moale? — zice.

— Mda — zic. Potrivit.

— Vezi să nu stai prea mult
— zice iarăși.

Abia acum începuse să bag de
seamă că nu mă găseam într-un
fotoliu oarecare, ci pe un tron.
Șezusem pe tronul pe care nu
mult înainte șezuse și țarul.

Vă închipuiți și dumneavoaș-
tră cîte glume s-au pornit at-
unci să facă marinarii pe sea-
ma întîmplării.

— Fraților — zic. Eu m-am
odihnit nițel pe scaunul ăsta,
dar nu mă cramponez de el, ca
Nicolae. Dacă vreți, ședeți și
voi.

Și au venit marinarii să sadă,
rînd pe rînd, pe mobilă impe-
rială. Și — închipuiți-vă! —
mobilă nu le-a plăcut. Cică tronul
e un scaun cu totul inco-
mod. Se vede că nu degeaba a
sburat țarul de pe el!

(Traducere din revista „Kroco-
dil” 30/957)

Cînd profesorul ajunsese acasă
și dezveli pachetul, îl apucă a
meșea. Pantalonii primiți a-
veau culoarea galben-fisticie,
iar pe amîndouă părțile erau
tigheliți cu șnur de aur.

— Culoarea galbenă e groaz-
nică — șopti profesorul. Cu
șnurul ăsta or să ridă și curci-
le de mine!

Familia hotărî să descoasă
șnurul aurit. Dar, vai, de sub
șnur ieșiră la iveală dungi de
culoare deschisă: O singură
dată s-a dus profesorul la ser-
viciu cu acești pantaloni. În
ziua următoare, a îmbrăcat tot
perechea cea veche. A fost ul-
timei om din Rusia care a pur-
tat pantalonii de prinț.

(Din revista „Krocodil” 30/957.)

muri, covoare și tot felul de alte
obiecte fără vreo valoare isto-
rică.

Profesorul a ținut să nu piar-
dă acest prilej.

— Eu — a spus dînsul — aș
fi foarte mulțumit dacă mi s-ar
da o pereche de pantaloni buni.

— Învește-i în jurnal o pe-
reche de-a prințului! — hotărî
cel care făcea împărțea.

Desene de Cik Damadian

Pantalonii de prinț

de I. A. Orbeli
membru al Academiei de științe
a U.R.S.S.

Aș dori să prezint cititorilor
o întîmplare pătîită de profeso-
rul V. în furtunosul an 1919.
Un nuvelist din epoca Renaș-
terii ar întitula cam așa aceas-
tă întîmplare:

„Cum a primit un profesor
niște pantaloni de prinț și cum
s-a terminat această istorie”.

Profesorul V., colegul meu,
specialist în sculptură antică,
rămăsese fără pantaloni. Mai
precis, pantalonii pe care-i a-
vea, s-au ros de tot, din care
pricină soția nu pierdea nicio-
dată prilejul să-i atragă aten-
ția:

— Așa nu mai merge. Trebuie
să îți se dea o pereche de pan-
taloni noi. Este necesar...

— Este necesar, dragă, —
dădea din cap profesorul. —
Dar cîte nu sînt necesare în a-
ceste zile? Cui îi arde în ase-
menea clipe de pantalonii mei?

Și într-adevăr, pe fondul mă-
rețelor transformări sociale, pro-
blema garderobei profesorului
V. nu preocupa societatea în
prea mare măsură. Vă închipu-
iți și dumneavoastră că, în a-
cel an, noi, colaboratorii muze-
ului „Ermitaj” mai aveam în
grijă și alte probleme impor-
tante. Problema principală în
jurul căreia ne zbăteam cu to-
ții era: cum să căpătăm fon-
duri pentru activitatea noastră?
Situația era destul de rea, pen-
tru că banca nu plătea fără a-
numite vize, pe care noi nu le
căpătaserăm.

Și iată că Comisarul Palatu-
lui de iarnă și al muzeelor (pe
atunci, exista și această func-
ție) a propus să plătim o parte
din indemnizațiile colaboratori-
lor în natură: haine, lenjerie,
etc. Ne-a ajutat la asta o între-
prindere, numită „Gosfond”,
care se ocupa cu vinderea la li-
citație a lucrurilor rămase de
la țar și de la rubedeniile sale.
Se vindeau zilnic scaune, taci-

LA PALAT O întîmplare

de I. Șamov

După o întîmplare auten-
tică, povestită de tov.
Surcov, participant la a-
saltul Palatului de iarnă.

— Veniți, băieți, aici!
Ei, drace!

Venim,
Privim.

Ei, ce-o fi asta?
În oală, zace, a'b ca varul,
De parcă l-a lovit năpasta,
Un om de-al casei: bucătarul.
Ivan încrunță din sprîncene:
— Ia ieși de-acolo, celățene!
Ne-ntreabă dînsul, cam petic:
— Te vreți să-mi fafeți, oameni,
oare?

Trosnea vesela de cristal,
Curgea molozul pe covoare.
Pornisem toți, ca la semnal,
Prin iuncheri, cruntă

vinătoare
Vinam pe scări și prin unghere,
Trecînd prin gloanțe și cenușă,
Să mai luăm o încăpere...

Deodată, se deschise-o ușă...
Din ea, simțirăm cum emană
Un iz plăcut, ca de iahnie,
De hrean, de dafin, de tocană.
Deci, asta-i o bucătărie.
(Nici nu mai spun aici ce mare
Ne era pofta de mîncare!)

Intrarăm.
Un matroz, Ivan,
Cătrînd mereu pe sub capace,
Strigă de lingă un cazan:

— Nu-ți fațem, nene, noi
nimic,
Dar tu, ia fă-ne de mîncare!
Și-am spus atunci, gustînd
dulcețe,
Cum gustă numai domnitorii:
— Destul cit ai hrănit altețe,
De-acum hrănește muncitorii!

(Din „Krocodil” 28/957)

„Proorocii” imperialiști s-au făcut de rîs

(fragment)

Au fost, la timpul lor,
unii care au încercat să...
treacă sub tăcere un eve-
niment ca Revoluția din
Octombrie. Chipurile, în
Rusia nu s-a întîmplat ni-
mic, chipurile, să știți că
n-a avut loc nici o revo-
luție!

Cam așa căuta să-și con-
vingă cititorii de acum
peste patru decenii, revista
„Der Kampf”, orga-
nismul social democraților
din Austria. Au trecut vreo
cinci luni, în care timp re-
dacția „Der Kampf” a pu-
blicat tot felul de articole
despre tot felul de eveni-
mente ale vremii. Numai
despre Revoluția din Oc-
tombrie n-a scris nimic.
Ca și cum în acest timp
nici nu s-ar fi petrecut în
Rusia vreun eveniment
deosebit. Ca și cum acolo
nu s-ar fi schimbat nimic.
Abia în luna martie, sub
semnătura cunoscutului o-
portunist Otto Bauer, re-
vista a publicat, în sfîrșit,
un articol, prin care cu
requet aducea la cunoștin-
ța cititorilor săi faptul că,
cu vreo cinci luni în urmă,
în Rusia s-a petrecut ceva
neobișnuit: revoluția bol-
șevică.

Desigur, „Der Kampf” ar
fi putut să anunțe acest
lucru de la început. Dar
nu s-a grăbit. Gîndeau
domnii de acolo: ce să
mai scriem despre revoluție,
dacă în cel mult două săp-
tămîni, bolșevicii vor fi
oricum înfrinți?!

Aidoma celor de la re-

vista austriacă, apăreau în
oficinele politice occiden-
tale tot soiul de preziceri,
despre „schimbarea vre-
mii peste două săptămîni”
în Republica Sovietică. Al-
ții însă, ca mister Francis,
trimisul S.U.A. în Rusia,
au recunoscut de la in-
ceput că acest termen de
„două săptămîni” este e-
xașerat de scurt.

În acele zile, cunoscu-
tul Somerset Maugham,
care în afară de meseria de
scriitor o avea și pe aceea
de urmăritor militar, a fost
trimis în deplasare tocmai
la Petrograd. Iată cum ex-
plică S. Maugham în me-
moriile sale scopul acestei
călătorii:

„Am plecat spre Rusia
în anul 1917. Am fost tri-
mis acolo ca să preîntîm-
pin revoluția bolșevică”.

Nici mai mult, nici mai
puțin! Pesemne, i s-a
spus: ai sarcina să te duci
la Petrograd și să te pos-
tezi acolo, în fața Pala-
tului de iarnă. Dacă vine
careva să zică ceva, ai să
încrunți din sprîncene și
ai să-i faci un semn cu
mînușa dreaptă. Dumnea-
ta ai autoritate, nu glumă.
Nimic nu-ți poate rezista.
Dacă-i faci semn cu mî-
nusa dumată, chiar și
Neva va începe să curgă
la deal.

Dacă nu ne înșală me-
moria, Somerset Mau-
gham n-a reușit să ducă la
bun sfîrșit sarcina pentru
care a fost trimis în depla-
sare pe teren...

(Din revista „Krocodil”)